

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **TOTAL ČESKÁ REPUBLIKA s. r. o.**, se sídlem Pobřežní 620/3, Praha 8, zast. JUDr. Janem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pod Císařkou 3242/5, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, čj. 62539-2/2017-900000-304.8, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, čj. 11 Af 1/2018-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 21. 3. 2017 provedl Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) kontrolu nákladního vozidla registrační značky X na čerpací stanici na dálnici D1 ve směru do Prahy. Kontrolou bylo zjištěno, že v dopravním prostředku jsou přepravovány minerální oleje v celkovém množství 26 772 litrů. Řidič k výzvě předložil nákladní list CMR, eurolicenci dopravce, certifikát kvality vydaný společností TOTAL RAFFINAGE FRANCE a přepravní list vydaný stejnou společností. Dne 24. 3. 2017 celní úřad rozhodl dle § 42a odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o zajištění přepravovaných vybraných výrobků. Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2017 zamítl a rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků potvrdil. Dne 11. 8. 2017 celní úřad rozhodl podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních o propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Stěžovatelka opět podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků potvrdil. Následnou žalobu Městský soud v Praze rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl.

[2] Městský soud jako předmět sporu vymezil otázku, zda celní úřad mohl a měl podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních rozhodnout o propadnutí zajištěných vybraných výrobků, z nichž vzhledem k jejich účelovému určení nevzniká povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň. To za situace, kdy při kontrole vozu, v němž byly vybrané výrobky dopravovány, sice nebyl předložen zjednodušený průvodní doklad, byl však doložen dodatečně.

[3] Městský soud uvedl, že dle § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních je možné vybrané výrobky dopravovat do České republiky se zjednodušeným průvodním dokladem. Tato úprava vychází z nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 ze dne 17. prosince 1992, o zjednodušeném průvodním dokladu pro pohyb výrobků podléhajících spotřební dani, které byly uvolněny ke spotřebě v odesílajícím členském státě, uvnitř Společenství (dále jen „nařízení č. 3649/92“). Zjednodušený průvodní doklad však celnímu úřadu v době kontroly předložen nebyl. Dle nařízení č. 3649/92 může být jako zjednodušený průvodní doklad předložena i jiná obchodní dokumentace, pokud obsahuje stejné údaje jako vzor uvedený v příloze nařízení a povaha údaje je označena číslem odpovídajícím příslušnému číslu kolonky uvedeného vzoru a rovněž dokumentace musí být označena slovy „*Zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)*.“ Dokumenty předložené při kontrole neobsahovaly veškeré potřebné údaje a žádný z dokladů nebyl označen požadovaným označením. Zjednodušený průvodní doklad doložil dopravce až dodatečně k výzvě celního úřadu. Městský soud uzavřel, že celní úřad postupoval správně dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, tedy zjednodušeně tak, že zajistil vybrané výrobky dopravované bez dokladu, namísto postupu dle § 42 odst. 1 písm. c) stejného zákona, kdy jsou vybrané výrobky přepravovány s dokladem, na němž jsou údaje na dokladu nesprávné nebo nepravdivé.

[4] Městský soud dále uvedl, že na řízení o zajištění vybraných výrobků navazuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích (§ 42b zákona o spotřebních daních). Způsoby ukončení tohoto řízení jsou upraveny v § 42c a § 42d stejného zákona. Správní orgán buď zajištěné vybrané výrobky uvolní ze zajištění, nebo rozhodne o jejich propadnutí či zabrání. S odkazem zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014-70, *Bio Oil Development*, městský soud uvedl, že základem pro rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků je porušení § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Skutková podstata tohoto porušení je formulována zcela jasně a výslovně tak, že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li dopravovány s požadovanými doklady. Nepředložil-li tudíž řidič dopravního prostředku takový doklad – v posuzované věci zjednodušený průvodní doklad podle § 30 citovaného zákona – byla skutková podstata § 42 odst. 1 písm. a) citovaného zákona naplněna. Dodatečné doložení průvodního dokladu již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, respektive v době přepravy, neměl přepravce příslušný dokument k dispozici. Výklad, který by umožnil, propustit zboží ze zajištění v případě doložení požadovaných dokladů, by popíral cíl normy (aby příslušný doklad byl přepravován vždy společně se zásilkou) a vedl by k umožnění obcházení jednoznačně stanovených zákonných povinností, neboť výrobky podléhající spotřební dani by nebyly při kontrolách identifikovatelné a ověřitelné.

[5] Celní úřad nebyl ani dle soudu oprávněn postupovat jinak, než rozhodnout o propadnutí zajištěných výrobků dle § 42d citovaného zákona. Takový postup by byl v rozporu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), podle něhož správní orgány postupují v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Městský soud proto nevyhověl námitce, dle které možnost užití správního uvážení plynula z § 2 odst. 4 spr. ř. Stěžovatelka v žalobě neuvedla konkrétní důvody, proč by sankce propadnutí vybraných výrobků byla nepřiměřená s ohledem na povahu projednávané věci.

[6] Za nedůvodnou považoval městský soud i námitku, dle které měl být v posuzované věci použit § 15 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle něhož nelze uložit sankci

pokračování

propadnutí věci, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Městský soud uvedl, že se v posuzované věci nejedná o přestupek, proto není zákon o přestupcích vůbec aplikovatelný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného k ní

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že u vybraných výrobků, ze kterých nevzniká povinnost odvést spotřební daň, je možné průvodní doklad doložit i dodatečně. Ze zákonné úpravy nevyplývá žádná koncentrace řízení. Stěžovatelce je znám rozsudek *Bio Oil Development*, ale nesouhlasí s ním. I přes znění § 42d zákona o spotřebních daních je prostor pro správní uvážení. Toto plyne ze základní zásady správního řízení uvedené v § 2 odst. 4 spr. ř.

[8] Stěžovatelka upozornila na rozsudek kasačního soudu ze dne 6. 12. 2018, čj. 9 Afs 367/2018-35, *EKOOL-WAY*, ve kterém soud zdůraznil, že zdanění vybraných výrobků lze prokázat všemi dostupnými důkazními prostředky. Žalovaný tak měl posoudit, zda již z dokladů předložených dopravcem při kontrole nešlo seznat, zda mohou být přepravované vybrané výrobky osvobozeny od spotřební daně. Doklady předložené při přepravě prokazovaly druh přepravovaného zboží, jeho množství a odkud a kam je přepravováno. Ve spojení s následně doloženými listinami bylo postaveno na jisto, že přepravované výrobky nepodléhaly zdanění.

[9] Dle stěžovatelky měl být použit § 15 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého nelze uložit propadnutí věci, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Propadnuté výrobky byly určeny k dalším výrobním procesům, nemohlo proto dojít k jejich zneužití a daňovému úniku. Uložená sankce je tak zjevně nepřiměřená.

[10] Stěžovatelka s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, *zkoumání majetkových poměrů delikventa*, uvedla, že nemožnost využití správního uvážení při rozhodování o propadnutí zajištěných výrobků způsobuje neústavnost § 42, resp. § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Taková sankce nemůže reagovat na společenskou závažnost spáchaného správního deliktu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že přepravovaný minerální olej je vybraným výrobkem ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Je proto předmětem daně podle § 45 odst. 3 písm. d) téhož zákona, jeho doprava podléhá režimu podle § 42 téhož zákona, a to i v případě že by z důvodu jeho konečného určení nevznikla podle § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních povinnost přiznat a zaplatit z minerálního oleje daň. Jeho přeprava proto měla podle § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních probíhat na základě zjednodušeného průvodního dokladu, který musí dopravu výrobku přímo doprovázet a při kontrole musí být předložen kdykoliv během přepravy. Nesouhlasí s názorem, že zjednodušený průvodní doklad je možné předložit i dodatečně. Skutková podstata § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřební dani je naplněna již tím, že řidič dopravního prostředku nepředloží při kontrole průvodní doklad. Propadnutí zajištěných výrobků je sankcí za nedodržení evidenčních povinností. Žalovaný doplnil, že dodatečné doložení průvodního dokladu nemá vliv na řízení o zajištění vybraných výrobků ani na řízení o zajištění vybraných výrobcích. Dodatečně doložené doklady však mohou být relevantní v případě, že by správce daně zahájil řízení o vyměření spotřební daně z minerálního oleje.

[12] Žalovaný dále uvedl, že právní úprava zachovává možnost správního uvážení toliko ve vztahu k dopravnímu prostředku, k jeho zajištění však v případě stěžovatelky nedošlo.

[13] Ve vztahu k namítanému rozsudku *EKOOL-WAY*, žalovaný uvedl, že jej nelze na projednávanou věc použít, jelikož v dané věci byla doprava doprovázena doklady, které obsahovaly v době kontroly dopravního prostředku nesprávné údaje. V takovém případě mělo být použito ustanovení § 42c zákona o spotřebních daních, které umožňuje uvolnění ze zajištění. V nyní posuzovaném případě však přeprava probíhala zcela bez příslušného dokladu, případně bez obchodní dokumentace tento doklad nahrazující. Z dokladů předložených při kontrole nebylo zřejmé, jaký konkrétní výrobek byl přepravován ani jeho účel.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Podle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že *správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že*

- a) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8,*
- b) vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5,*
- c) údaje uvedené na dokladu podle písm. a) nebo b) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo*
- d) doklad uvedený v písm. a) nebo b) je pozměněný nebo padělaný.*

[15] Podle § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních *správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud*

- a) s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2,*
- b) vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabýty oprávněně bez daně, nebo*
- c) vybrané výrobky, které byly skladovány s dokladem podle § 42 odst. 2 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny.*

[16] Dle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních *pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich*

- a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo*
- b) zabránění v ostatních případech.*

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43). Podaná kasační stížnost se s žalobou shoduje v rozsáhlých částech.

[18] Městský soud v souladu s názorem vysloveným v rozsudku *Bio Oil Development* uvedl, že pokud byly vybrané výrobky zajištěny dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, jelikož nebyly dopravovány s potřebnými ani dostatečnými doklady, správní orgán nemá prostor pro aplikaci správního uvážení v následném řízení o propuštění těchto výrobků. To ani v případě, že požadované doklady jsou dodatečně doloženy. S tímto názorem stěžovatelka v kasační stížnosti nesouhlasila. Stejně jako v žalobě uvedla, že z § 2 odst. 4 spr. ř. plyne, že správní orgány měly použít správní uvážení. Na takto koncipovanou námitku již odpověděl městský soud, jelikož uvedl, že zákonná úprava je zcela jasná, proto nelze nepostupovat v souladu se zněním zákona, jelikož by to bylo naopak v rozporu s § 2 odst. 1 spr. ř. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze znovu zopakovala námitky, na které již městský soud reagoval, avšak nijak jeho vypořádání nezohlednila. Námitka odkazu na zásadu uvedenou v § 2 odst. 4 spr. ř. je proto nepřipustná dle

pokračování

§ 104 odst. 4 s. ř. s. Nehledě na to, že názor uvedený v rozsudku *Bio Oil Development* je dlouhodobě přijímaný v judikatuře NSS (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2018, čj. 8 Afs 47/2017-40, ze dne 23. 1. 2019, čj. 1 Afs 287/2018-44, ze dne 25. 1. 2021, čj. 8 Afs 72/2019-34, ze dne 9. 12. 2020, čj. 10 Afs 169/2018-49).

[19] Stěžovatelka dále namítala, že podle rozsudku *EKOOL-WAY* měl žalovaný posoudit, zda již z dokladů předložených dopravcem při kontrole nelze seznat, zda mohou být přepravované vybrané výrobky osvobozeny od spotřební daně. Ve spojení s následně předloženými listinami bylo dle stěžovatelky postaveno najisto, že přepravované výrobky nepodléhaly zdanění. Tato námitka míří na právní kvalifikaci samotného zajištění, zda měly být vybrané výrobky zajištěny dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, jelikož byly dopravovány bez zjednodušeného průvodního dokladu nebo obchodní dokumentace jej nahrazující, nebo měly být zajištěny postupem dle § 42 odst. 1 písm. c) stejného zákona, jelikož údaje uvedené na dokladu byly nesprávné nebo nepravdivé. Touto otázkou se zabýval i stěžovatelkou uváděný rozsudek *EKOOL-WAY*. V dané věci však byla doprava vybraných výrobků doprovázena doklady, které sice v době kontroly obsahovaly nesprávné údaje, avšak bylo z nich možné jednoduchou matematickou operací zjistit množství dopravované nafty. Za takové situace neměly správní orgány dle kasačního soudu postupovat dle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, jako kdyby žádný doklad dopravce nepředložil, ale měly následně postupovat dle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních a zadržené výrobky uvolnit. Nyní řešená věc je však rozsudku *EKOOL-WAY* odlišná. Městský soud zaujal v napadeném rozsudku jasný názor, že není nutné dopravovat vybrané výrobky pouze se zjednodušeným průvodním dokladem, ale tento doklad je možné nahradit i jinou obchodní dokumentací, pokud splňuje náležitosti stanovené v nařízení č. 3649/92 (body 22 – 26 rozsudku městského soudu). Ke stejnému závěru dospěl ostatně též NSS v rozsudku ze dne 9. 4. 2021, čj. 10 Afs 173/2019-35, *CristalCo Suisse*. Dle městského soudu při kontrole předložené dokumenty nesplňovaly podmínky stanovené v nařízení č. 3649/92, jelikož „neobsahují veškeré údaje podle vzoru zjednodušeného průvodního dokladu obsaženého v příloze Nařízení č. 3649/92. Povaha údajů na předložených dokumentech není označena číslem odpovídajícím příslušnému číslu kolonky dle vzoru zjednodušeného průvodního dokladu a ani žádný z předložených dokladů není označen požadovanými slovy „Zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)““. Městský soud uzavřel, že celní orgány proto postupovaly správně, pokud vybrané výrobky zajistily dle § 42 odst. 1 písm. a) a nikoliv dle § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních. Stěžovatelka však v kasační stížnosti tento pro věc klíčový názor městského soudu nijak nerozporuje. Netvrdí tedy, že by při kontrole předložené dokumenty obsahovaly veškeré údaje podle vzoru zjednodušeného průvodního dokladu dle přílohy nařízení č. 3649/92 a ani netvrdí, že by tyto údaje vůbec na předložených dokumentech byly nutné. Nejvyšší správní soud proto není oprávněn tento závěr přezkoumávat. V takovém případě ale musí vycházet z toho, že se posuzovaná věc odlišuje od věci řešené v rozsudku *EKOOL-WAY*, ve kterém soud dospěl k závěru, že se nejednalo o dopravu bez průvodních dokladů, ale o dopravu s doklady obsahujícími nesprávné nebo nepravdivé údaje.

[20] Stěžovatelka dále namítá, že měl být použit § 15 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého nelze uložit sankci propadnutí věci, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku a uložená sankce je zjevně nepřiměřená. Tato námitka je nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož stěžovatelka nijak nereaguje na argumentaci městského soudu. Městský soud k této námitce uvedl, že se zákon o přestupcích neužije, jelikož se nejedná o přestupek, ale o sankci uloženou dle zákona o spotřebních daních. Stěžovatelka však pouze opakuje již v žalobě uvedenou úvahu, že by se zákon o přestupcích měl užít, aniž by ji jakkoliv rozvedla v návaznosti na vypořádání provedené městským soudem.

[21] V kasační stížnosti posledně stěžovatelka namítala, že § 42, resp. § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je protiústavní, jelikož při rozhodování o propadnutí zajištěných

výrobků není možnost reagovat na společenskou závažnost spáchaného správního deliktu. K ústavnosti a přiměřenosti § 42 a § 42d zákona o spotřebních daních NSS v rozsudku ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 Afs 223/2015 - 43, uvedl: »[17] V této souvislosti lze krajský soud upozornit zejména na náleží Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 37/11 (N 136/70 SbNU 263; 299/2013 Sb.), který se zabýval přiměřeností sankce propadnutí věci podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních [ve znění do 31. 12. 2018 - pozn. NSS]. Ústavní soud zde konstatoval, že přiměřenost napadené majetkové sankce by „Ústavní soud mohl v rámci abstraktní kontroly přezkoumávat pouze z hlediska jejího případného likvidačního nebo „rdousícího“ účinku. Důvod k tomu, aby Ústavní soud v rámci abstraktní kontroly právní normy konstatoval protiústavnost majetkové sankce určitého druhu, by byl dán pouze tehdy, kdyby daný druh sankce měl vždy, tedy za jakýchkoli skutkových okolností likvidační nebo „rdousící“ účinek“ (viz body 63 a 64 náleží). Tak tomu v dané věci zjevně není, obdobně jako ve věci řešené Ústavním soudem. [18] Lze tedy uzavřít, že § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních není ve světle závěrů Ústavního soudu protiústavní. Ústavní soud v tomto náleží dále konstatoval, že uložení sankce propadnutí věci by mohlo být protiústavní v konkrétním případě. Příslušnému správnímu orgánu a stejně tak soudu je při rozhodování o uložení této sankce zachována možnost v každém jednotlivém případě „zohlednit kromě závažnosti deliktu a okolností jeho spáchání i majetkové poměry odpovědného subjektu a případně tuto sankci neuložit“ (bod 66 náleží). Ústavní soud jasně vyslovil, že povinnost zvažovat nepřiměřenost, tedy dopady této sankce na majetkovou podstatu odpovědného subjektu či do samotné podstaty a smyslu práva podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny, vyplývá přímo z ústavního pořádku. Absenci výslovného ustanovení o správním uvážení o této otázce v zákoně nelze vykládat tak, že zákonodárce měl v úmyslu vyloučit povinnost správních orgánů dbát ústavně zaručených základních práv; takový výklad by nebylo možné považovat za ústavně konformní (srov. body 67 a 68 náleží). „Posoudit protiústavnost aplikace této sankce v konkrétním případě z výše naznačených hledisek je oprávněn samotný správní orgán, resp. obecný soud“, uvedl Ústavní soud.«

[22] Obecně tak § 42 a § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních nelze označit za protiústavní. Protiústavní by byla pouze taková jejich aplikace, která by měla likvidační či „rdousící“ účinek. Stěžovatelka v žalobě ani kasační stížnosti nespecifikovala, proč by měla být sankce vzhledem k jejím poměrům nepřiměřená, likvidační či „rdousící“. Její námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. června 2021

Petr Mikeš
předseda senátu